

Arrest

nr. 168 146 van 24 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing werd op 16 oktober 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 155 527 van 27 oktober 2015.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te T. op (...)1999.

Op 16 april 2015 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Aangezien verzoeker bij zijn asielaanvraag verklaarde minderjarig te zijn, werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige en nam de Dienst Voogdij hem op 16 april 2015 onder haar hoede.

Uit het Eurodac-verslag bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden genomen in Griekenland en Hongarije. Op 10 maart 2015 diende verzoeker in Hongarije een asielaanvraag in.

Op 20 april 2015 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Militair Hospitaal Koningin Astrid te Neder-Over-Heembeek waaruit met een redelijke wetenschappelijke zekerheid werd besloten dat verzoeker een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 19,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar een goede schatting is. Hierop werd de plaatsing onder de hoede van de Dienst Voogdij beëindigd.

Op 20 mei 2015 richtte de gemachtigde een terugnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 13, § 1 van verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort Verordening 604/2013 of de Dublin III Verordening).

Op 16 juni 2015 stemden de Hongaarse autoriteiten in met de aanvraag van terugname van verzoeker op grond van artikel 18, 1, b) van Verordening 604/2013.

Op 15 oktober 2015 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

O., J.

Geboortedatum: 01.01.1996

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde op 16.04.2015 in België te zijn aangekomen. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Tamas en vijftien jaar en vier maanden oud te zijn. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 16 04 2015 opgegeven leeftijd minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 16.04.2015 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen. De Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) werd hiervan op 24.04.2015 per fax van op de hoogte gebracht.

Uit het Eurodacverslag van 16.04.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene zowel door de Griekse als de Hongaarse autoriteiten genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnenkomen op het grondgebied van de Dublin-Staten. De Hongaarse autoriteiten hebben op 16.04.2015 ingestemd met de terugname van bovengenoemd persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 18.05.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd maar dat zijn vingerafdrukken genomen werden in Griekenland en Hongarije omdat hij er telkens werd opgepakt wegens illegaal verblijf maar er geen asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 18.05.2015 dat hij ongeveer zes maanden eerder per auto en te voet gedurende drie dagen naar Iran reisde. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende één maand illegaal in Iran verbleef om vervolgens gedurende twee dagen per auto onderweg te zijn naar Turkije. Wanneer hij in Turkije is aangekomen stelt betrokkene niet te weten. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende vier maanden

illegaal in Turkije verbleef waar hij bij de smokkelaar verbleef en er in een winkel met handtassen werkte. Vanuit Turkije zou betrokkene vervolgens gedurende een dag per boot onderweg geweest zijn naar Griekenland. Betrokkene verklaarde dat hij vier dagen bij de smokkelaar verbleef in Griekenland alvorens te voet vanuit Griekenland naar Macedonië te reizen waar hij twee tot drie dagen later zou zijn aangekomen. Vanuit Macedonië zou betrokkene verder gereisd zijn naar Servië waar hij twee tot drie dagen later zou zijn aangekomen. Vanuit Servië zou betrokkene verder gereisd zijn naar Hongarije waar hij één dag later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Griekenland en Hongarije werden genomen omdat hij werd opgepakt wegens illegaal verblijf maar dat hij er geen asiel aanvraagde. Betrokkene verklaarde dat hij in Hongarije gedurende één week in een centrum verbleven heeft in TOOT". Vanuit Hongarije zou betrokkene vervolgens per auto naar België gereisd zijn waar hij rond 16.04.2015 zou zijn aangekomen en op 16.04.2015 het statuut van vluchteling aanvraagde bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven leeftijd, met name 15 jaar en vier maanden, het volgende te worden opgemerkt. Op basis van de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven leeftijd werd betrokkene geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie werd hiervan op de hoogte gebracht en nam betrokkene op 16.04.2015 onder haar hoede. De DVZ uitte op 16.04.2015 twijfels omtrent de door betrokkene opgegeven leeftijd bij de registratie van zijn asielaanvraag. Op 20.04.2015 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie te 1120 Neder-Over-Heembeek teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medische onderzoek luidt dat op basis van het medisch onderzoek met een redelijke wetenschappelijke zekerheid besloten kan worden, dat betrokkene op 20.04.2015 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 19,8 met een standaarddeviatie van 1,6 jaar een goede schatting is en dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is. Ten gevolge deze vaststellingen werd de plaatsing onder de hoede van de Dienst Voogdij beëindigd. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige. Uit de conclusie van het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden doelbewust heeft trachten te misleiden door zich uit te geven als een niet-begeleide minderjarige terwijl uit de conclusies van het medisch onderzoek dd. 20.04.2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is. De verklaring van betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 18.05.2015 dat hij minderjarig is en dat hij niet accepteert dat hij beschouwd wordt als meerderjarige (DVZ, vraag 4) is niet van die aard om de wetenschappelijke vaststellingen van het medisch onderzoek d.d. 20.04.2015 waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk ouder is dan 18 jaar en dus meerderjarig, in een ander daglicht te plaatsen.

Rekening houdende met de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 20.04.2015 waaruit blijkt dat betrokkene meerderjarig is en rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 16.04.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel werden geregistreerd in het kader van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten via Hongarije, werd voor betrokkene op 20.05.2015 een overnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten overgemaakt op de basis van art. 13§1 van de Dublin-III-Verordening. Op 16.06.2015 hebben de Hongaarse autoriteiten ingestemd met het overnameverzoek van betrokkene. De Hongaarse autoriteiten stellen in hun Dublin-akkoord echter dat betrokkene wordt teruggenomen op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening aangezien hij in Hongarije effectief asiel heeft aangevraagd op 10.03.2015. De Hongaarse autoriteiten stellen eveneens dat betrokkene in Hongarije zeer snel verdween en dat hierdoor geen leeftijdsonderzoek kon worden gedaan maar dat uit het leeftijdsonderzoek dat in België werd uitgevoerd blijkt dat betrokkene geen minderjarige is. De Hongaarse autoriteiten stellen in hun terugnameakkoord eveneens dat de asielprocedure van betrokkene in Hongarije op 16.04.2015 werd stopgezet aangezien betrokkene snel na zijn asielaanvraag in Hongarije verdween. De Hongaarse autoriteiten vestigen er in hun terugnameakkoord de aandacht op dat betrokkene effectief wordt teruggenomen op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening aangezien betrokkene asiel heeft aangevraagd in Hongarije.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten

worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/EU/95 en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95 of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat in casu Hongarije, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij niet terug wil naar Hongarije of Griekenland omdat er een slechte behandeling is voor vluchtelingen. Gevraagd wat een slechte behandeling is, stelde betrokkene dat hij in Hongarije een week in een centrum verbleef en er geen eten gekregen zou hebben en er geen eten was en dat Griekenland een slechte omgeving is om te wonen (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene als slechte behandeling aanhaalt dat er geen eten geweest zou zijn of dat ze geen eten gekregen zouden hebben in het centrum waar hij verbleef. Betrokkene maakt deze verklaring echter op geen enkele wijze aannemelijk. Op de specifieke vraag "wat is een slechte behandeling" haalt betrokkene naast zijn verklaring dat hij er geen eten gekregen zou hebben en dat er geen eten was geen andere elementen aan die een verzet tegen een overdracht naar Hongarije zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen verband houdend met de omstandigheden van opvang of van behandeling. Met betrekking tot het voorgaande is echter bijzonder merkwaardig dat Meester MB in haar tussenkomst van 02.09.2015 stelt dat haar cliënt verwijst naar een rapport van Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary" van juli 2015 en dat meester MB stelt dat haar cliënt werd opgesloten in een kleine ruimte en dat hij eveneens werd onderworpen aan de slagen en verwondingen en dat deze praktijken bevestigd worden in het aangehaalde rapport van Amnesty International terwijl betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 18.05.2015 geen melding maakt dat hij in Hongarije onderworpen zou zijn geweest aan slagen en verwondingen. Meer nog, toen betrokkene verklaarde dat er een slechte behandeling is van vluchtelingen en dat hij daarom niet terug wil naar Griekenland of Hongarije, werd betrokkene expliciet gevraagd wat een slechte behandeling is. Betrokkene haalde daarop alleen aan dat hij in Hongarije een week in een centrum verbleef en geen eten kreeg. Van fysiek geweld in Hongarije waarbij hij slagen zou hebben gekregen en verwondingen zou hebben gehad, heeft betrokkene geen enkele melding gemaakt. Het is dan ook zeer merkwaardig dat Meester MB deze feiten aanhaalt in haar tussenkomst terwijl betrokkene zelf hierover geen melding heeft gemaakt. Rekening houdend met het ernstige karakter van een asielaanvraag en de aard van de door Meester MB aangehaalde feiten mag er minstens van de asielzoeker verwacht worden dat hij dergelijke feiten of elementen zelf aanbrengt tijdens zijn gehoor te meer daar er expliciet gevraagd werd wat de slechte behandeling van vluchtelingen dan wel inhield, hetgeen bij betrokkene niet het geval is. Dit laat ernstige twijfels ontstaan over het geloofwaardig karakter van deze in de tussenkomst van meester MB aangehaalde feiten van fysiek geweld. Wat betreft het rapport van Amnesty International van juli 2015 waaruit meester MB enkele passages citeert, dient bovendien te worden opgemerkt dat er in het rapport een aantal incidenten worden aangehaald met betrekking tot Hongarije maar uit dit rapport blijkt eveneens dat de Hongaarse autoriteiten geenszins op systematische en/of georganiseerde wijze gebruik zouden maken van buitensporig geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Meester MB verwijst in haar tussenkomst eveneens naar een aantal arresten van de RW. Met betrekking tot deze aangehaalde arresten dient echter te worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat betrokkene of zijn raadvrouw niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar aangehaalde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Bovendien verwijst meester MB naar een arrest van RW dat betrekking heeft op een overdracht naar Italië waarbij het voor de DVZ niet duidelijk is wat meester MB hiermee wenst aan te tonen aangezien Hongarije de verantwoordelijke Lid-Staat is en een overdracht naar Italië niet aan de orde is. Wat betreft de verwijzing naar de publicatie van Cathryn Costello en & Minos Mouzourakis "Reflections on reading Tarakhel: Is 'how bad is bad enough' good enough." naar aanleiding van het Arrest Tarakhel dient te worden opgemerkt dat de auteurs in deze publicatie hun visie over het arrest Tarakhel uiteenzetten. Er dient aangaande deze publicatie dan ook te worden opgemerkt dat dergelijke in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen,

zijn wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Wat betreft de nota van het Hungarian Helsinki Committee (verder HHC) waar naar verwezen wordt en waarin volgens meester MB gesteld wordt dat de nieuwe asielpcedure niet volgens de standaarden van het EU-recht zijn, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het niet duidelijk is naar welke nota meester MB verwijst. Uit de meest recente publicaties van het HCC, met name "Building a legal fence - Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary (HCC, "Building a legal fence - Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary", information note, 07.08.215) en «No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary" (HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015) dient te worden opgemerkt dat deze nota's gaan over de wetswijzigingen die vanaf 01.08.2015 zijn ingegaan waardoor het mogelijk wordt om gemaakt om een lijst van veilige derde landen en veilige landen van herkomst op te stellen. Echter, wat deze nota's betreft, is de DVZ niet van oordeel dat de situatie in Hongarije dusdanig gewijzigd is dat er momenteel sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de Hongaarse asielpcedure of de opvang van asielzoekers waardoor een overdacht aan Hongarije in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de verwijzing naar de publicatie van het UNHCR (UNHCR, urges Hungary not to amend asylum system in haste van 3 july 2015 (www.unhcr.org/559641846) dient te worden opgemerkt dat in tegenstelling tot wat meester MB in haar tussenkomst stelt, met name dat het UNHCR zich tegen deze wetswijziging heeft uitgesproken, het UNHCR in deze mededeling stelt dat ze zeer bezorgd is over een aantal voorstellen om de asielwetgeving in Hongarije aan te passen en waarbij het UNHCR de Hongaarse autoriteiten vraagt om het asielsysteem niet overhaast aan te passen en zich daarbij eveneens te houden aan de geldende Europese en internationale regels. Het UNHCR stelt in deze mededeling geenszins dat ze tegen de wetswijzigingen zijn alleen dat de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd wordt. Wat betreft het door meester MB aangehaalde argument dat uit de nota eveneens blijkt dat de opvangomstandigheden precair zijn op dit moment en dat in het AIDA-rapport van februari 2015 met betrekking tot Hongarije gesteld wordt dat er "enkel problemen zijn maar dat deze voor de RW voldoende zijn om een transfert naar Hongarije tegen te houden" en dat dit rapport niet meer actueel is rekening gehouden moet worden met de grote toestroom van vluchtelingen sinds begin 2015, dient te worden opgemerkt dat uit de recente rapporten niet blijkt dat de asielpcedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de asielpcedure door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn maar dat deze terug te brengen zijn tot de plotselinge en tijdelijk massale instroom van asielzoekers. De door betrokkene en zijn raadvrouw aangehaalde redenen en argumenten om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, zijn dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen. Wat betreft de verklaringen met betrekking tot Griekenland, dient te worden opgemerkt dat Hongarije de verantwoordelijke Lid-Staat is voor het asielverzoek van betrokkene en niet Griekenland. De ten opzichte van Griekenland ingeroepen redenen zijn derhalve niet relevant. Met betrekking tot de tussenkomst van Meester MB van 17.06.2015 waarin deze stelt dat er een verzoekschrift tot nietigverklaring werd ingediend bij de Raad Van State inzake de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie inzake de leeftijdsbepaling van haar cliënt omdat haar cliënt wel minderjarig zou zijn in tegenstelling tot wat het leeftijdsonderzoek van 20.04.2015 aantoonde, dient te worden opgemerkt dat verzoekschrift tot nietigverklaring dat Meester MB indiende bij de Raad Van State, geen opschortend karakter heeft. De Dienst Vreemdelingenzaken volgt de vraag van Meester MB om zich verantwoordelijk te verklaren voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene omdat er een verzoekschrift tot nietigverklaring tegen de beslissing van de Dienst Voogdij inzake het leeftijdsonderzoek werd ingediend en haar cliënt meent minderjarig te zijn, dan ook niet. Verder dient te worden opgemerkt dat wat betreft de actuele situatie waarbij er momenteel een extreem hoge instroom is van asielzoekers en migranten via de Servisch-Hongaarse grens dat deze weliswaar dramatische gebeurtenis los staat van het Hongaarse systeem van de asielpcedure en de opvangvoorzieningen van asielzoekers in Hongarije. Wat betreft het gegeven dat Hongarije momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Bovendien dient te worden opgemerkt dat wat betreft de toegang tot de asielpcedure en de detentie van asielzoekers er gewezen dient te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het

kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve inhoudelijke beslissing, zoals voor betrokkene het geval blijkt te zijn gezien het terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op basis van art. 18.1 .b van de Dublin-III-Verordening en derhalve dus nog niet het voorwerp uitmaakte van een inhoudelijke beoordeling, toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden. Het gegeven dat de Hongaarse autoriteiten stellen dat de asielprocedure van betrokkene werd stopgezet omdat hij verdwenen was maar dat ze betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoont dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal uitgevoerd worden en dat er geen sprake is van een meervoudige asielaanvraag. Anders zouden de Hongaarse autoriteiten betrokkene immers zonder meer hebben teruggenomen op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening en niet op basis van art. 18§1b. Het feit dat Hongarije het terugnameverzoek heeft ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lidstaat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielverzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet en dat zijn asielverzoek inhoudelijk zal worden behandeld. In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Marta Pardavi, Grusa Matevzic, Julia Ivan & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA - Asylum Information Database, up to date as of 21.03.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Wat betreft de nieuwe Hongaarse asielwetgeving die op 15.09.2015 in werking treedt, dient te worden opgemerkt dat op basis van deze nieuwe wetgeving niet gesteld kan worden dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen omdat men in Hongarije asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Wat betreft het gegeven dat Hongarije onder de nieuwe wetgeving uitgeprocedeerde asielzoekers eventueel zal overdagen aan Servië indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen dient te worden opgemerkt dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene aan Servië zal worden overgedragen. Bovendien kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM betreft bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM (Marta Pardavi, Grusa Matevzic, Julia Ivaán & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA - Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015, last updated 21.03.2015, ECRI, "Rapport de L'ECRI sur la Hongrie - 5ième cycle de monitoring", publicatie 09.06.2015; Grusa Matevzic Dublin II Regulation National Report - Hungary European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation October 2012' UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia Update.", UNHCR, Bureau for Europe December 2012; "Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers., Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, 'Stellungnahme Ungarn', Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International - Annual Report 2014/15 - The state of the world's human rights - "Hungary", A.I., 2015; Amnesty International - Annual Report 2013 - The state of the world's human rights Hungary, A.I. 2014- Amnesty International - Annual Report 2012 - The state of the world's human rights - "Hungary", A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 - Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 - Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; HCC, "Building a legal fence - Changes to Hungarian asylum law jeopardize access to protection in Hungary", information note, 07.08.2015; HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015; Amnesty international "Europe's Borderlands: Violations against refugees

and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary". July 2015; UNHCR, urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 July 2015 (www.unhcr.org/559641846) blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de toepassing en uitvoering van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat de bevoegde Hongaarse autoriteiten op 24.06.2015 naar de andere Dublin-Staten gecommuniceerd hebben dat er geen sprake is van een opschorting of stopzetting van de Dublin- III-Verordening of van haar Europese verplichtingen. Deze informatie is in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van vluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG , 2011/EU/95 en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat , die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2011/EU/95 of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2011 /EU/95 of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de

asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art.3 van het EVRM. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) kalenderdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat uit het 20 04 2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in België of Europa eveneens dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 &21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene dat dit is omdat hij van België houdt en dat zijn broer besloten had om naar België te komen en hij van andere mensen hoorde dat België een goed land is (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot de verklaring dat hij van andere mensen hoorde dat België een goed land is, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze informatie heeft van horen zeggen. Aan dergelijke informatie die men heeft van horen zeggen, en dus via derden heeft verkregen, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Wat betreft de verklaringen dat zijn broer besloten had om naar België te komen en dat betrokkene van België houdt, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen omwille van wat zijn broer besloten zou hebben of omdat hij van België houdt, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 18.05.2015 dat hij een goede gezondheid heeft maar dat hij veel hoofdpijn heeft en dat hij moeilijk in slaap geraakt maar haalt verder geen elementen met betrekking tot zijn gezondheid aan (DVZ, vraag

35). Meester MB stelt in haar tussenkomst van 02.09.2015 vervolgens haar cliënt wel dat haar cliënt kampt met psychologische problemen en dat hij zeer zorgbehoevend is en voegt aan haar tussenkomst een niet gedateerd medisch attest toe van huisarts I.R. waarin deze laatste stelt dat betrokkene last heeft van post-traumatische stress dewelke volgens betrokkene het gevolg zou zijn van de gebeurtenissen in het land van herkomst en tijdens zijn reis naar België waarbij hij zijn broer is kwijtgeraakt en omwille van geweld tegen zijn persoon. Dokter R. stelt verder dat dit zich uit in slapeloosheid, nachtmerries, neerslachtigheid en spanningshoofdpijn en dat betrokkene het klinisch voorkomen heeft van een minderjarige en dat er gezien dit eerste en anamnese met ernstige traumatische elementen volgens haar sprake is van belangrijke psychische kwetsbaarheid bij betrokkene. Met betrekking daartoe dien te worden opgemerkt dat wat betreft de vermelding "klinisch voorkomen dat van een minderjarige" in het niet gedateerde medisch attest, het leeftijdsonderzoek van 20.04.2015 echter aantoonde dat betrokkene geenszins minderjarig is maar een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 19,8 met een standaarddeviatie van 1,6 jaar een goede schatting. Betrokkene kan dan ook met als minderjarige worden beschouwd. Hiermee rekening houdende is de vaststelling van "een belangrijke psychische kwetsbaarheid" omwille van de anamnese met ernstige traumatische elementen in combinatie met het vermoeden van een klinisch jonge leeftijd, in casu klinisch voorkomen van een minderjarige, dan ook niet langer houdbaar. Met betrekking tot het bovenstaande dient dan ook te worden opgemerkt dat deze redenen niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Hongarije indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen of elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Hongarije waar hij aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten zal worden overgedragen op de internationale luchthaven Liszt Ferenc te Boedapest."

Tegen voormelde beslissing diende verzoeker een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) op 25 oktober 2015, die op 27 oktober 2015 bij arrest nr. 155 527 de schorsing van deze beslissing beval.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is het niet eens met verweerder waar deze in de nota met opmerkingen stelt dat Hongarije verzoeker terugneemt op grond van artikel 18, § 1, b van Verordening 604/2013, zodat hieruit blijkt dat verzoekers eerste asielaanvraag door Hongarije als “in behandeling” zal worden beschouwd en inhoudelijk zal worden behandeld, en dus niet zal worden beschouwd als een meervoudige asielaanvraag ondanks het feit dat in het terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten uitdrukkelijk wordt vermeld dat verzoekers asielprocedure in Hongarije beëindigd werd (*“His procedure was terminated on 16.04.2015”*). Verzoeker verwijst in dat opzicht naar arrest nr. 148 270 van de Raad van 23 juni 2015 en naar het arrest nr. 155 527 van de Raad van 23 juni 2015 waarbij de schorsing van de thans bestreden beslissing werd bevolen en dat zijn standpunt zou bevestigen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

De Raad onderzoekt of de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd aan de hand van de gegevens van het dossier en van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

Artikel 18, 1, b) van Verordening 604/2013, waar zowel in het terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten als in de bestreden beslissing naar wordt verwezen, bepaalt dat de verantwoordelijke lidstaat verplicht is een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 van de Verordening bepaalde voorwaarden terug te nemen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Hongaarse autoriteiten in hun terugnameakkoord van 16 juni 2015 de verantwoordelijkheid hebben aanvaard voor de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, 1, b) van Verordening 604/2013, aangezien verzoeker reeds een asielaanvraag had ingediend in Hongarije. Zoals verweerder benadrukt in de nota met opmerkingen impliceert dit in principe dat de Hongaarse autoriteiten de eerder ingediende asielaanvraag als nog hangend zullen beschouwen en verder zullen behandelen en bijgevolg niet zullen behandelen als een meervoudige asielaanvraag.

Anderzijds blijkt evenwel uit ditzelfde terugnameakkoord dat de Hongaarse autoriteiten hebben vastgesteld dat verzoeker kort na het indienen van zijn asielaanvraag in Hongarije, op 10 maart 2015, verdween en dat deze asielaanvraag op 16 april 2015 werd “beëindigd” (*“Forensic age assessment couldn’t be carried out due to the quick disappearance. His procedure was terminated on 16.04.2015”*). Dit wordt ook bevestigd in de bestreden beslissing, waar als volgt wordt gemotiveerd: *“(d)e Hongaarse autoriteiten stellen in hun terugnameakkoord eveneens dat de asielprocedure van betrokkene in Hongarije op 16.04.2015 werd stopgezet aangezien betrokkene snel na zijn asielaanvraag in Hongarije verdween.”* Uit deze twee elementen kan worden afgeleid dat de Hongaarse autoriteiten de asielaanvraag van 10 maart 2015 wel degelijk beschouwen als afgesloten. Het feit dat de Hongaarse autoriteiten het terugnameverzoek hebben aanvaard op grond van artikel 18, 1, b) van Verordening 604/2013 is niet doorslaggevend. Zelfs indien het correct is dat dit artikel veronderstelt dat asielaanvragen, ingediend in de lidstaat die de terugname aanvaardt, nog hangende zijn, is het een feit dat het administratief dossier en de bestreden beslissing deze bevestiging tegenspreken. Dit betekent concreet dat in geval van terugsturen naar Hongarije verzoeker een tweede asielaanvraag zal moeten indienen die enkel zal onderzocht worden door de Hongaarse autoriteiten als hij nieuwe elementen kan voorleggen die hij nog niet kon voorleggen in de eerste asielprocedure.

De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing betreffende de toegang tot de asielprocedure (en de detentie) van asielzoekers, meer in het bijzonder Dublinterugkeerders, als volgt gemotiveerd:

“Rekening houdende met de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 20.04.2015 waaruit blijkt dat betrokkene meerderjarig is en rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 16.04.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd in het kader van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten via Hongarije, werd voor betrokkene op 20.05.2015 een overnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten overgemaakt op de basis van art. 13§1 van de Dublin-III-Verordening. Op 16.06.2015 hebben de Hongaarse autoriteiten ingestemd met het overnameverzoek van betrokkene. De Hongaarse autoriteiten stellen in hun Dublin-akkoord echter dat betrokkene wordt teruggenomen op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening aangezien hij in Hongarije effectief asiel heeft aangevraagd op 10.03.2015. De Hongaarse autoriteiten stellen eveneens dat betrokkene in Hongarije zeer snel verdween en dat hierdoor geen leeftijdsonderzoek kon worden gedaan maar dat uit het leeftijdsonderzoek dat in België werd uitgevoerd blijkt dat betrokkene geen minderjarige is. De Hongaarse autoriteiten stellen in hun terugnameakkoord eveneens dat de asielprocedure van betrokkene in Hongarije op 16.04.2015 werd stopgezet aangezien betrokkene snel na zijn asielaanvraag in Hongarije verdween. De Hongaarse autoriteiten vestigen er in hun terugnameakkoord de aandacht op dat betrokkene effectief wordt teruggenomen op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening aangezien betrokkene asiel heeft aangevraagd in Hongarije.”

En:

“Bovendien dient te worden opgemerkt dat wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers er gewezen dient te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve inhoudelijke beslissing, zoals voor betrokkene het geval blijkt te zijn gezien het terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening en derhalve dus nog niet het voorwerp uitmaakte van een inhoudelijke beoordeling, toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden. Het gegeven dat de Hongaarse autoriteiten stellen dat de asielprocedure van betrokkene werd stopgezet omdat hij verdwenen was maar dat ze betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoonde dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal uitgevoerd worden en dat er geen sprake is van een meervoudige asielaanvraag. Anders zouden de Hongaarse autoriteiten betrokkene immers zonder meer hebben teruggenomen op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening en niet op basis van art. 18§1b. Het feit dat Hongarije het terugnameverzoek heeft ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lid-Staat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielverzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet en dat zijn asielverzoek inhoudelijk zal worden behandeld. In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 21.03.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen.”

Verweerder herhaalt in de nota met opmerkingen dat Hongarije op grond van artikel 18, 1, b) van Verordening 604/2013 verplicht is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen en stelt dat, aangezien zij in het terugnameakkoord uitdrukkelijk melding hebben gemaakt van deze bepaling, niet kan worden betwijfeld dat de Hongaarse autoriteiten verzoekers eerdere asielaanvraag zullen verderzetten. Verweerder verwijst daarbij ook naar arrest nr. 146 593 van 27 mei 2015 en arrest nr. 156 384 van 12 november 2015 van de Raad, waarin werd gesteld dat uit het feit dat de Hongaarse autoriteiten hebben ingestemd met de terugname onder artikel 18, 1, b) onmiskenbaar inhoudt dat betrokkene asielaanvraag nog “in behandeling” is.

Wat deze verwijzing naar twee arresten van de Raad betreft, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben, terwijl verweerder niet aantoonde dat de feiten die aan deze arresten ten grondslag lagen gelijkaardig zijn als de situatie *in casu*. Zo blijkt niet uit de voornoemde arresten, in tegenstelling tot *in casu*, dat in de bestreden beslissingen en terugnameakkoorden die eraan ten grondslag lagen eveneens melding werd gemaakt van een eerdere asielaanvraag in Hongarije die was “beëindigd” (“terminated”) gezien het vertrek van betrokkene uit Hongarije.

Gelet op de gevolgen van het indienen van een 'navolgende aanvraag' ('*subsequent application*') in Hongarije, zoals hierna zal blijken, is de vraag *in casu* of onder "*his procedure was terminated*", in tegenstelling tot wat volgt uit artikel 18, 1, b) van verordening 604/2014 (de aanvraag is nog in behandeling), kan begrepen worden dat de zaak gesloten is en de asielaanvraag van verzoeker bij overdracht naar Hongarije beschouwd zal worden als een navolgende asielaanvraag.

Verweerder verwijst, betreffende de toegang tot de asielprocedure, onder meer naar het 'Asylum Information Database – National Country Report Hungary' up-to-date februari 2015. Dit rapport, waarop de bestreden beslissing onder andere werd gebaseerd, bevindt zich in het administratief dossier en betreft een van de meest recent voorliggende stukken in de zaak.

Zoals ook reeds werd aangestipt in het schorsingsarrest nr. 155 527 van 27 oktober 2015 van de Raad, blijkt uit voormeld rapport omtrent de procedure inzake Dublinterugkeerders wat volgt:

"Until January 2013, there were serious obstacles for asylum seekers who were transferred back from another State to Hungary to re-access the asylum procedure. Asylum seekers returned under a take back procedure were not automatically considered by the Hungarian authorities as asylum seekers. They had to re-apply for asylum once they returned to Hungary. Applicants were required to show new elements in support of their claims, which they could not have raised in their initial applications. Subsequent applications did not trigger automatic suspension of returns, if the OIN or a court in its previous decision decided that non-refoulement grounds were not applicable. The term "subsequent" referred to an application submitted once a previous asylum procedure has been closed with a final decision or has been discontinued, i.e. closed without a decision on the merits of the claim, e.g. because the person absconded during the processing of their application. In most cases, upon return to Hungary, the issuance of a deportation order was automatically followed by administrative detention. As a result, asylum seekers transferred to Hungary under the Dublin Regulation were generally not protected against deportation to third countries, even if the merits of their asylum claims had not yet been examined."

(Vrije vertaling: Tot januari 2013 waren er ernstige hindernissen voor asielzoekers die teruggestuurd werden van een andere lidstaat naar Hongarije om terug toegang te krijgen tot de asielprocedure. Asielzoekers die terugkeerden ten gevolge van een terugnameprocedure werden door de Hongaarse autoriteiten niet automatisch beschouwd als asielzoekers. Zij moesten opnieuw een aanvraag indienen eenmaal terug in Hongarije. Het werd vereist dat de asielzoekers nieuwe elementen aantoonden die hun aanvraag ondersteunden, welke zij niet hadden kunnen opwerpen in hun oorspronkelijke aanvraag. De navolgende aanvraag leidde niet automatisch tot schorsing van de verwijdering wanneer de OIN of de rechtbank in haar vorige beslissing oordeelde dat non-refoulement gronden niet van toepassing waren. De term navolgend wees op een aanvraag nadat een vorige asielaanvraag werd afgesloten met een definitieve beslissing of niet werd voortgezet, zijnde afgesloten zonder een beslissing over de grond van de aanvraag, bijvoorbeeld omdat een persoon verdwenen was tijdens het behandelen van zijn aanvraag. In de meeste gevallen, wanneer een persoon terugkwam in Hongarije, werd het afleveren van een verwijderingsbevel automatisch gevolgd door een administratieve vasthouding. Daardoor waren asielzoekers die teruggestuurd werden naar Hongarije onder de Dublin Verordening in het algemeen niet beschermd tegen verwijdering naar derde landen, zelf indien de gronden van hun asielaanvraag nog niet werden onderzocht.)

"Before the changes in January 2013, even though a Dublin returnee was accepted into the asylum procedure, his application might not have been examined on the merits when they had originally arrived in Hungary via Serbia, which the OIN considered a safe third country. In such cases the asylum application was rejected at the admissibility stage and deportation to Serbia ordered by OIN was carried out. The result of this policy was that asylum seekers were returned to Serbia without an in-merit examination of their claim in any EU Member State. However, in autumn 2012, the OIN changed its position, and no longer considers Serbia a safe third country."

(Vrije vertaling: Voor de wijzigingen in januari 2013, zelfs indien de Dublinterugkeerder toegelaten werd tot de asielprocedure, was het mogelijk dat de aanvraag niet onderzocht werd op zijn gronden wanneer de persoon oorspronkelijk aangekomen was in Hongarije via Servië, wat de OIN beschouwde als een veilig derde land. In dergelijke zaken werd de asielaanvraag verworpen in de ontvankelijkheidsfase en werd de verwijdering naar Servië bevolen door OIN, uitgevoerd. Het resultaat van dergelijk beleid was dat asielzoekers teruggestuurd werden naar Servië zonder een ten gronde onderzoek van hun aanvraag

door een EU lidstaat. In augustus 2012 echter veranderde de OIN haar beleid en werd Servië niet langer beschouwd als een veilig derde land.)

“Following the changes in legislation, taking effect in January 2013, deportation can no longer be imposed on asylum seekers during the asylum procedure. Between January and July 2013 they could not be detained to ensure the execution of the deportation order when they submitted their first asylum application immediately upon apprehension; in practice this was before the end of their first interview undertaken by the police. Asylum seekers, who were returned to Hungary under the Dublin Regulation, were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary. From 1 July 2013, pursuant to Act XCIII of 2013, the Asylum Act provides for “asylum detention”. These amendments provide the grounds for detention of asylum seekers, applicable also to those who submit their first asylum application immediately upon apprehension or return in the Dublin procedure.”

(Vrije vertaling: Ten gevolge van de wijzigingen in de wetgeving, welke in werking zijn getreden in januari 2013, kan verwijdering niet langer opgelegd worden aan asielzoekers gedurende de asielprocedure. Tussen januari en juli 2013 konden asielzoekers niet vastgehouden worden om de tenuitvoerlegging van de verwijdering te verzekeren wanneer zij hun eerste asielaanvraag indienen onmiddellijk na aanhouding, in de praktijk was dit voor het einde van hun eerste interview afgenomen door de politie. Asielzoekers, die terugkeerden naar Hongarije onder de Dublin Verordening, werden niet vastgehouden tenzij ze reeds een afgesloten zaak hadden in Hongarije. Vanaf 1 juli 2013 voorziet de asielwet ‘asieldetentie’. Deze wijzigingen voorzien dat de gronden voor vasthouding van asielzoekers ook van toepassing zijn op hen die een eerste asielaanvraag indienen onmiddellijk na aanhouding of terugkeer in de Dublin procedure.)

“Dublin returnees are now guaranteed access to the asylum procedures and to a full examination of their asylum claim. However, if an applicant submits their application after a withdrawal of a previous application (tacitly or in writing) and the subsequent application is found inadmissible or manifestly unfounded, judicial review against this decision does not trigger automatic suspension of return. Judicial review against rejection or dismissal of subsequent applications submitted after a final refusal or final discontinuation of the procedure also does not have a suspensive effect, if the Hungarian authority or court decided that the prohibition of refoulement was not applicable.”

(Vrije vertaling: Aan de Dublinterugkeerders worden nu toegang tot de asielprocedure en een volledig onderzoek van hun aanvraag verzekerd. Echter, als een asielzoeker een aanvraag indient na intrekken van een vorige aanvraag (stilzwijgend of geschreven) en de navolgende aanvraag onontvankelijk of manifest ongegrond wordt bevonden, leidt gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch tot de schorsing van de terugkeer. Gerechtelijke voorziening tegen een verwerping of afwijzing van navolgende aanvraag ingediend na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetten van de procedure heeft geen schorsend effect, als de Hongaarse overheid of de rechtbank beslist had dat het verbod van refoulement niet van toepassing was.)

“Hungary does not properly apply the last paragraph of the Article 18(2) of the Dublin III Regulation. If a person left Hungary after their asylum application was rejected and the person did not appeal, the third paragraph of Article 18(2) of Dublin regulation is applied but only if the person returns still in time for making an appeal. The OIN therefore considers a decision final if the deadline for appeal has passed and would not give the applicant the possibility to initiate the appeal despite the expiration of the deadline (contrary to the third paragraph of Article 18(2) of Dublin III Regulation). This is particularly problematic in case the rejection was issued in absentia and therefore the person did not even know about it and could not appeal. Such returnees will have to submit a subsequent application and they would not be entitled to reception conditions. Moreover, according to the Section 54(3) of the Asylum Act, in case their subsequent application is discontinued or rejected, the appeal against the discontinuation or rejection does not have a suspensive effect on their removal from the country.”

(Vrije vertaling: Hongarije past de laatste paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin III Verordening niet correct toe. Als een persoon Hongarije verlaten heeft nadat haar asielaanvraag verworpen werd en de persoon geen beroep instelde, wordt de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin verordening toegepast maar alleen als de persoon terugkeert tijdens de beroepstermijn om een beroep in te dienen. De OIN beschouwt een beslissing als definitief als de beroepstermijn verstreken is en zal de aanvrager geen mogelijkheid geven om een beroep te initiëren ondanks het verlopen van de termijn (strijdig met de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin III Verordening). Dit is vooral problematisch in zaken waar de verwerping werd uitgesproken in afwezigheid en de persoon hiervan aldus niet op de hoogte

was en geen beroep kon instellen. Dergelijke terugkeerders zullen een navolgende aanvraag moeten indienen en zij zullen geen recht hebben op opvangmogelijkheden. Meer nog, (...), in het geval hun navolgende aanvraag niet wordt verdergezet of verworpen wordt, heeft de beroepsprocedure hiertegen geen schorsende werking ten aanzien van hun verwijdering van het land.)

Uit voormelde informatie blijkt, zoals de gemachtigde ook heeft aangehaald in de bestreden beslissing, dat Dublinterugkeerders nu toegang tot de asielprocedure krijgen alsook dat er een volledig onderzoek van hun asielaanvraag is. De gemachtigde is dan ook van mening dat er geen reden is om aan te nemen dat dit voor verzoeker, wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, niet het geval zal zijn.

Echter gaat de gemachtigde daarmee voorbij aan de volgende zinnen van de desbetreffende paragraaf waaruit blijkt dat als een asielzoeker een aanvraag indient na intrekken van een vorige aanvraag (stilzwijgend of geschreven) en de navolgende aanvraag onontvankelijk of manifest ongegrond wordt bevonden, gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch leidt tot de schorsing van de terugkeer. Gerechtelijke voorziening tegen een verwerping of afwijzing van navolgende aanvraag ingediend na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetting van de procedure heeft geen schorsend effect, als de Hongaarse overheid of de rechtbank beslist had dat het verbod van refoulement niet van toepassing was.

Uit deze paragraaf blijkt dat een stilzwijgende of geschreven intrekking van de aanvraag mogelijk is en dat na een dergelijke intrekking, een aanvraag beschouwd wordt als een navolgende aanvraag, alsook dat een navolgende aanvraag kan na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetting.

Hoewel het niet duidelijk is wat onder een 'beëindigde of afgesloten aanvraag' dient begrepen te worden, wordt in het AIDA-rapport aangegeven dat er sprake is van een navolgende asielaanvraag na een definitieve niet-verderzetting van de procedure alsook na een stilzwijgende of uitdrukkelijke intrekking van de aanvraag. Hieruit blijkt dat het kwalificeren tot een navolgende asielaanvraag mogelijk is zonder dat een ten gronde onderzoek van het asielrelaas is gebeurd naar aanleiding van de eerste asielaanvraag en dat dat volgend beschermingsverzoek onontvankelijk wordt verklaard wegens gebrek aan nieuwe elementen waartegen geen schorsend beroep openstaat.

Verder blijkt uit het voormelde AIDA-rapport ook:

(Vrije vertaling): in de volgende gevallen hebben personen met een navolgende asielaanvraag geen recht op opvang en werk zoals andere asielzoekers:

- de navolgende aanvraag werd ingediend na niet-verderzetting (stilzwijgend of expliciet) van een vorige aanvraag die onontvankelijk of manifest ongegrond wordt bevonden;
- de navolgende aanvraag ingediend na finale verwerping van de vorige aanvraag;
- de navolgende aanvraag ingediend na niet verderzetten (stilzwijgend of expliciet) van een vorige aanvraag waarbij de Hongaarse autoriteiten of rechtbank in de laatste beslissing oordeelden dat het verbod van refoulement niet van toepassing was.

Gelet op de informatie over de procedure inzake Dublinterugkeerders in Hongarije, de onduidelijkheid over wat dient begrepen te worden onder een 'beëindigde of afgesloten asielaanvraag' en wanneer een aanvraag van een Dublinterugkeerder wordt beschouwd als een navolgende aanvraag alsook wat onder meer dient begrepen te worden onder 'niet-verderzetting', en gelet op de informatie in het terugnameakkoord dat stelt dat de asielprocedure van verzoeker werd beëindigd, stelt de Raad vast dat de gemachtigde er niet zonder meer kan van uitgaan dat de aanvraag van verzoeker nog geen voorwerp uitmaakte van een definitieve beslissing. Evenmin kan de gemachtigde ervan uitgaan dat in geval van een afgesloten eerste asielaanvraag omdat verzoeker snel het land heeft verlaten, verzoeker bij overdracht niet zal blootgesteld worden aan de toepassing van de regels aangaande het volgend beschermingsverzoek waarbij dat verzoek onontvankelijk kan verklaard worden wegens gebrek aan nieuwe elementen en hiertegen geen schorsend beroep openstaat. Het loutere feit dat er een terugnameakkoord is op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III Verordening kan in de specifieke Hongaarse context, zoals door verzoeker uitvoerig aangehaald, geenszins volstaan als een garantie dat een beschermingsverzoek van een Dublinterugkeerder minstens eenmaal op zijn merites zal worden beoordeeld. De bestreden beslissing, gesteund op dergelijke al te gemakkelijke veronderstelling, is gebrekkig.

De Raad ziet derhalve geen reden om af te wijken van wat werd vastgesteld in het arrest nr. 155 527 van 27 oktober 2015, waarbij de schorsing van de thans bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bevolen, en kan verzoeker dan ook bijtreden waar hij meent dat het terugnameakkoord in het administratief dossier en de bestreden beslissing zelf de gevolgtrekking uit de toepassing *in casu* van artikel 18, 1, b) van Verordening 604/2013, als zou de asielprocedure van verzoeker in Hongarije nog hangende zijn, tegenspreken.

Bijkomend onderstreept verzoeker zijn kwetsbaar profiel met verwijzing naar het medisch attest van huisarts I.R. waarin zij heeft vastgesteld dat betrokkene lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom hetgeen zich uit in slapeloosheid, nachtmerries, neerslachtigheid en spanningshoofdpijn waarbij zij stelt dat verzoeker het klinisch voorkomen heeft van een minderjarige. Verder stelt de arts *“gezien klinisch vermoeden van jonge leeftijd en anamnese met ernstige traumatische elementen, is er volgens mij sprake van belangrijke psychische kwetsbaarheid bij deze patiënt”*. Verzoeker verklaarde zijn broer kwijt geraakt te zijn tijdens zijn reis naar België en geweld tegen zijn persoon te hebben ondergaan. Omdat medisch onderzoek heeft uitgewezen dat verzoeker (net) meerderjarig is, onderzoek dat is aangevochten bij de Raad van State, acht de gemachtigde in de bestreden beslissing de door een arts vastgestelde kwetsbaarheid eveneens ongeloofwaardig. De Raad meent echter dat ook al kan een minderjarige per definitie als kwetsbaar worden beschouwd, kwetsbaarheid niet noodzakelijk alleen voorbehouden is voor minderjarigen in de zin dat ook meerderjarigen een psychisch ernstige problematiek kunnen vertonen. Verweerder kan dan ook in de nota geenszins gevolgd worden waar hij stelt dat *“inderdaad moet worden opgemerkt dat het kwetsbaar profiel dat werd toegewezen aan de verzoekende partij komt te vervallen door het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd, waaruit blijkt dat de verzoekende partij ouder is dan 18 jaar.”*

Aangaande de kwetsbaarheid van verzoeker werd dan ook evenmin op draagkrachtige wijze gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Minstens en ten overvloede blijkt niet dat de gemachtigde in het licht van de overdracht Hongarije van deze door een arts vastgestelde psychische kwetsbaarheid op de hoogte heeft gebracht. Nochtans heeft verzoeker zoals vereist een document ondertekend dat hij geen bezwaar heeft tegen het verstrekken van informatie over zijn gezondheidstoestand en heeft Hongarije in het terugnameakkoord uitdrukkelijk verzocht de nodige gezondheidsinformatie door te geven. Artikel 31, lid 2 van de Dublin III Verordening bepaalt als volgt: *“De overdragende lidstaat verstrekt de verantwoordelijke lidstaat elke informatie, voor zover die voor de bevoegde autoriteit overeenkomstig het nationale recht beschikbaar is, die essentieel is om de rechten van de over te dragen persoon te waarborgen en zijn onmiddellijke bijzondere behoeften te lenigen, en in het bijzonder: a) welke onmiddellijke maatregelen de verantwoordelijke lidstaat moet nemen om ervoor te zorgen dat op gepaste wijze rekening wordt gehouden met de bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, [...]”*

Artikel 32, 1 van de Dublin III Verordening bepaalt eveneens als volgt:

“Uitwisseling van gezondheidsgegevens voordat een overdracht wordt verricht

1. Enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, minderjarigen en personen die zijn blootgesteld aan foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld, verstrekt de overdragende lidstaat, voor zover zijn bevoegde autoriteit overeenkomstig het nationale recht daarover kan beschikken, de verantwoordelijke lidstaat informatie over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. De informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in deze bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg.”

Nu de bestreden beslissing niet steunt op draagkrachtige, pertinente en juiste motieven stelt de Raad vast dat zij niet afdoende werd gemotiveerd, en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd geschonden.

Het middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Gezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES